

Lauantai 6.7.2013
Lähetysseurat 15:30
Satu Kantola

”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne” (Joh. 13:35). Minutkin on rakastettu tähän joukkoon, hyväksytty, kutsuttu, annettu tila ja paikka. En minä opiskelemaan tullessani mitään körttiläisyydestä tiennyt, mutta niin vain sitten ystävien kautta Herännäisnuorten kuoroon liityin. Jos johonkin edelleen kuuluu, kuulun tähän joukkoon. Joukkoon rakastetuksi tuleminen on elämää kantava tapahtuma. Se ei unohdu, vaan synnyttää yhä uudelleen yhteyden kokemuksen ja hyväksytyksi tulemisen tunteen. Se on todellinen Jeesuksen seuraajien toimintatapa.

”Tuo mies hyväksyy syntiset seuraansa ja syö heidän kanssaan”

Jeesus liikkui usein oman aikansa yhteiskunnan laitamilla ja halveksittujen tai sorrettujen ihmisten parissa. Hänet saattoi evankeliumien mukaan tavata ruokailemassa publikaanien ja muiden syntisten kanssa. Näemme Jeesuksen koskemassa kuuroja, sokeita ja muita sairaita parantavalla kädellään. Hän antoi syntisen naisen pestä jalkansa kyynelillään. Hän suostui kohtaamaan vierasuskoisia samarialaisia. Hänen tekonsa julistavat kaikkien ihmisten ihmisarvoa. Ja vieläkin enemmän: ne kertovat siitä, että kaikki ovat kutsuttuja Jumalan juhlapöytään riippumatta asemasta, kelmollisuudesta tai mittoihin sopimisesta. Jeesus kutsui kaikkia Jumalan yhteyteen, valon lapsiksi. Hän tunnisti ihmisissä Pyhän, Jumalan kuvan. Tunnistammeko me Pyhän kanssaihmisissämme?

Alkukirkon voimahahmo Paavali piti rakkautta aidon kristillisyyden mittapuuna. Galatalaiskirjeessä hän puhui voimakkaasti kristittyjen yhdenvertaisuuden puolesta. ”Te kaikki olette Jumalan lapsia, kun uskotte Kristukseen Jeesukseen. Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukuneet Kristuksen yllenne. Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi” (Gal. 3:26-28). Paavali siis neuvoi seurakuntalaisia hyväksymään, että ihmiset ovat erilaisia, mutta kuitenkin samanarvoisia.

Miten me Jeesuksen seuraajat ja Paavalin oppilaat olemme sitten näitä jälkiä seuranneet?

Erilaisuuden hyväksyminen näyttää meille suomalaisille olevan erityisen vaikeaa. Olemme varmaan saaneet olla täällä Herran rauhassa omassa maassamme niin kauan, että toiseuden kohtaaminen ei ole aivan yksinkertaista. Maailma kuitenkin tulee luoksemme, ja näemme jo hyvinkin monenlaisia suomalaisia kanssaihmiä ympärillämme. Mutta samanlaista on muuallakin: erilaisuuden hyväksymisen vaikeudesta kertoo minun mielestäni kaksi ihmiskunnan lähihistorian dramaattista vaihetta.

Mieleeni nousee kaksi kuvaa, jotka ovat syvässä ristiriidassa Jeesuksen esimerkin ja opetuksen kanssa. Näitä kuvia symboloi kaksi lähes ikonista miestä. Muistan hyvin kuvan, jossa Nelson Mandela kävelee tietä pitkin vankilasta vapauteen, hymyilevä katse kohti kameroita. Apartheid-järjestelmä, systemaattinen rotuerottelu oli päättymässä. Rotujen välistä erottelua perusteltiin Raamatulla – no tietysti myös vastustettiin samalla kirjalla. Samoin silmiin nousee kuva kansalaisyhteiskunnasta, Martin Luther Kingistä puhumassa ”minulla on unelma” –I have a

dream – puhetaan värisevällä äänellä ja vaikuttavalla tavalla. Hänen puheensa on kuin Raamatun tekstiä tasa-arvosta ja keskinäisestä rakkaudesta. Apartheid saatiin loppumaan ja eri väriset ihmiset voivat istua samassa bussissa, samassa kirkossa, mennä jopa naimisiin keskenään. Mahdottomasta tuli mahdollinen.

Lähetystyöhön liittyvät mielikuvat ovat helposti mustavalkoisia. Yhdelle lähetystyö on taantumusta, kulttuuri-imperialismia ja pahimmillaan rotuerottelun tyyppisiä ilmiöitä tukevaa, siis yhteiskuntien kehitystä estävää. Toiselle se on toimintaa, joka poistaa ihmisten välistä eriarvoisuutta, tuo elinmahdollisuuksia sorretuille ja köyhille ja evankeliumin vapauttavan sanoman yksilöille ja yhteiskuntiin. Toivoisin, että voisimme kokonaan poistaa kielteisen mielikuvan lähetystyöstä. Suomen Lähetysseurassa teemme järjestelmällisesti työtä kumppaneidemme rinnalla julistaen, palvelen ja vaikuttaen syrjinnän poistamiseksi ja sovinnon rakentamiseksi.

Mitä on olla Jeesuksen seuraaja? Mihin Jeesus meitä kutsuu?

Jeesuksen seuraajina meidät kristityt on kutsuttu rohkeasti murtamaan ihmisten luomia raja-aitoja ja ennakkoluuloja. Olemme saaneet kutsun puolustaa ihmisen ehdotonta arvoa Jumalan luomana ja lunastamana olentona. Tästä ei ole poikkeusta. Emme voi luokitella ihmisiä arvollisiin ja arvottomiin. Emme voi sulkea yhteisöstä pois erilaisia tai valtavirrasta poikkeavia veljiämme ja sisariamme. Emme voi olla osallisina järjestelmissä, jotka hyväksyvät syrjinnän ja selän kääntämisen lähimmäiselle. Jumalan kuvana jokainen ihminen on mittaamattoman arvokas. Meidät, Kristuksen seuraajat, on lähetetty maailmaan muistuttamaan siitä, että Kristus itse on sorretuissa, väheksytyissä, vangituissa ja vieraisissa. Toiseus ei merkitse enää ulos sulkemista, vaan joukkoon rakastamista.

Itse näen kirkkaana evankeliumin vapauttavan voiman. Jeesuksen seuraajina me saamme voiman kunnioittaa ja rakastaa toisiamme, olla halveksimatta syrjittyjä ihmisiä ja ihmisryhmiä. Rakastaa joukkoon ja luoda yhteyttä. Saamme voiman olla hyvän puolella, vastustaa syrjimistä, torjumista ja ulossulkemista – niin lähellä kuin kaukana. Rakkauden voima on aina suurempi kuin vihan ja pelon voima. Annan viimeisen sanan Paavalille: ”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa... Näin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus.” (1. Kor. 13: 4-6, 13).